

ת"פ 28797/09/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום באשקלון
ת"פ 28797-09-17 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני	כבוד השופטת טל לחיאני שהם
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי
	נגד
	פלוני ע"י ב"כ עו"ד אסף דוק
הנאשמים	המאשימה

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע עבירת איומים לפי **סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק")**, עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי **סעיף 380 לחוק**, ועבירת תקיפה סתם, עבירה לפי **סעיף 379 לחוק**.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כדלקמן:

א. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והגברת פלונית (להלן: "**המתלוננת**") חברים כ-7 שנים והתגוררו כ-3 חודשים תחת קורת גג משותפת בבית ברחוב ++++ ב++++ (להלן: "**הדירה**"). כמו כן, במסגרת שירותו של הנאשם בצה"ל ובמג"ב משנת 2013 ועד חודש ++++ 2016, החזיק הנאשם ברובה סער M16 (להלן: "**הנשק**").

ב. ביום 2017, בשעה 11:10 או בסמוך לכך, במהלך ויכוח בין הנאשם למתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה בה ובאמה בכך שכתב לה באמצעות תוכנת ווטצאפ כי: "לא יחשוב המלחמה התחילה ביי", "בהצלחה נראה מי יפסיד במלחה הזאת", "אמא שלי עדיין לא עונה ואת תירגשי עוד ממעט מה זה לאבד אמא חכי ביי" (כך במקור. ט.ל.ש).

באותו היום בשעה 19:00 או בסמוך לכך, בעת שהשניים נסעו ברכב הנאשם, פגע הנאשם עם גלגל הרכב במדרכה והאשים בכך את המתלוננת, וזאת באופן שהוביל לוויכוח ביניהם. בהמשך למתואר, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בלסתה באמצעות ידו ודחף אותה לאחור, וכתוצאה מכך נפלה המתלוננת על הרצפה ונגרמו לה חבלות של ממש בדמות שפשופים אדומים בברכיה ובמרפק יד שמאל.

ג. במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, אולם כיומיים עובר ליום 2016 בשעות הצהריים, היו הנאשם והמתלוננת על גג מבנה בבסיס ה+++++ בו שירתה המתלוננת כחיילת בשירות סדיר. בנסיבות המתוארות, בעוד הנאשמת יושבת על כיסא והנאשם עומד בסמוך, ניטש ויכוח בין השניים, ובהמשך תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה לאחור והיא נפלה

על רצפת הגג.

ד. בתאריך שאינו ידוע למאשימה, אולם מספר חודשים בודדים לפני יום 2015, היו הנאשם והמתלוננת בחדרה של המתלוננת בבית הוריה ברחוב +++++ ב++++. במועד זה ולאחר שניטש ויכוח בין השניים, נטל הנאשם מרצפת החדר את הנשק, כאשר המחסנית מצויה בתוכו ואיים על המתלוננת בכך שדרך את הנשק, והכניס כדור לבית הבליעה, התקרב לעברה ואמר: "אני יהרוג אותך". לאחר שהמתלוננת התחננה בפניו שיפסיק, פרק הנאשם את הנשק, החזיר את הכדור למחסנית ועזב את החדר.

תסקיר שירות המבחן

3. כעולה מתסקיר שירות המבחן אשר הוגש ביום 15/01/18, הנאשם בן 22, רווק, התגורר עם המתלוננת טרם מעצרו ועבד כמאבטח כ- 10 חודשים ב++++. הנאשם סיים 12 שנות לימוד בבית ספר מקצועי של ++++ בלימודי מכונאות, התגייס ושירת במג"ב. הנאשם סיים שירות צבאי על אף מגבלה רפואית שהתגלתה במהלך שירותו הצבאי.

הנאשם נעדר עבר פלילי.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מכיר במידה מסוימת בבעייתיות שבהתנהלותו ומסוגל להכיר באלמנטים אלימים בהתנהלותו. מאחר והנאשם תאר חזרתיות על מקרים בהם הגיב באלימות כלפי המתלוננת לצד הצורך לפצותה על פגיעתו בה, התנהגות המאפיינת גברים אלימים במשפחה, הביע רצון להשתלב בטיפול בתחום זה והבנה בצורך שבשינוי דפוסי התנהגותו - שולב הנאשם ביום 2017 בטיפול במסגרת "++++" במסלול מרכז יום.

העו"ס המטפלת ב"++++" דיווחה על השתלבות תקינה בטיפול, שיתוף פעולה ונכונות לשינוי.

המתלוננת תארה כי במהלך שירותו הצבאי של הנאשם חל שינוי בהתנהגותו והוא החל להגיב באופן חסר סבלנות תוך ביטוי כעס, אשר התעצמו לאחר המעבר למגורים משותפים. שירות המבחן התרשם מגישה סלחנית של המתלוננת כלפי הנאשם וקושי בהצבת גבול לצורך הפסקת התנהגותו האלימה כלפיה. המתלוננת מסרה כי בינה לבין הנאשם אין קשר, וכי לא מטריד או מאיים עליה בשום צורה ולא חוששת ממנו.

גם בשיחה עם אמו של הנאשם עלה השינוי בהתנהגותו של הנאשם במהלך שירותו הצבאי.

בשלב זה, לאור המפורט ובשל התרשמות שירות המבחן כי הנאשם מבטא שאיפה לניהול אורח חיים נורמטיבי, לוקח אחריות על התנהגותו, המליץ שירות המבחן על דחיית מועד מתן גזר הדין בעניינו על מנת לבחון התמדתו בהליך הטיפולי ויכולתו להפיק ממנו תועלת.

לאור המלצת שירות המבחן ובהסכמת הצדדים, נדחה מועד הדיון לצורך הגשת תסקיר משלים.

4. מהתסקיר אשר הוגש ביום 27/02/18 עלה כי הנאשם שיתף בתחושות חיוביות לגבי השתלבותו ב"++++". המטפלת במסגרת טענה כי הנאשם מגיע באופן קבוע ובזמן למרכז היום, ומשתף פעולה כנדרש. להתרשמות העו"ס - הנאשם מהווה קול אותנטי ומקדם בטיפול הקבוצתי במרכז, מגלה יכולת לערוך התבוננות פנימית ביקורתית על דפוסי האלימים, מביע מוטיבציה להמשך טיפול ונתרם מהטיפול. עוד עלה כי הנאשם מתמודד עם סימפטומים פוסט - טראומתיים על רקע שירותו הצבאי אשר ייתכן וגם הם עומדים ברקע להתנהגותו האלימה כלפי המתלוננת. משכך, הופנה הנאשם לאבחון והערכה ב++++ב++++.

לאור המפורט, הומלץ על דחיית הדיון בשנית לצורך בחינת יכולתו של הנאשם להיתרם מהטיפול האינטנסיבי בו שולב, ובהסכמת הצדדים, נדחה מועד הטיעונים לעונש לצורך קבלת תסקיר משלים.

5. מתסקיר שירות המבחן מיום 30/05/18 עלה כי הנאשם תאר קשר של אמון עם חבריו לטיפול ועם המטפלים אשר סייע לו לחשוף עצמו בכנות, וכי למד לתקשר בדרך מקדמת גם מחוץ להליך הטיפול. כמו כן, טען כי כיום מצליח לבקר דפוסי הבעייתיים, ולראות את שעמד בבסיס התנהגותו הבעייתית. הנאשם שיתף כי בסיוע הטיפול לומד לזהות מצבי סיכון ומקבל כלים להתמודדות עמם, ומבין כי בעבר נטה להחזיק בדפוסי חשיבה נוקשים וכי פרשנות אימפולסיבית ושליטת הובילה אותו להתנהגות אלימה.

מהמסגרת דווח על שיתוף פעולה מלא ויכולת של הנאשם לחשוף עצמו בצורה כנה, באופן המשפיע באופן חיובי על מערכות היחסים שמקיים עם בני משפחתו והסובבים אותו. הנאשם לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה, ובחודש מאי 2018 קיבל את הערכה מהצוות הטיפולי בשל מחויבותו להליך הטיפולי והתקדמותו המשמעותית לאורך זמן.

עוד דווח כי בחודש++++ 2018 החל הנאשם בטיפול קבוצתי שבועי במסגרת++++ב++++, וזאת לאחר שבאבחון שנערך לו נמצא כי מתמודד עם מאפיינים פוסט טראומתיים על רקע אירועים קשים שחווה בצבא. דווח כי הנאשם מגיע כנדרש, משתף פעולה באופן מלא ומהווה קול מרכזי בקבוצה.

לאור נכונותו של הנאשם להמשיך ולהתמיד בתכנית הטיפולית, ולאור התחלת הטיפול ב++++ב++++ לצורך העמקת הטיפול בחלק של השימוש בנשק באירוע המתואר בכתב האישום, הומלץ על דחייה נוספת של מתן גזר הדין.

לאור המפורט ובהסכמת הצדדים, נדחה מועד הטיעונים לעונש פעם נוספת.

6. מהתסקיר אשר הוגש ביום 05/09/18 עלה כי לאחר הקלת התנאים המגבילים ולאחר שבחודש++++ 2018 סיים את ההליך הטיפולי ב"++++", החל הנאשם לעבוד במשרה מלאה כמאבטח ואחראי מאבטחים באתר בנייה וביטא שאיפה להשלים תעודת בגרות מלאה. כמו כן, הנאשם הביע רצון לחדש את הקשר עם המתלוננת, אשר עד למועד זה דיווחה כי הנאשם לא היה בקשר עמה כלל.

מדו"ח סיכום טיפול מטעם "+++" עלה כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא, לקח אחריות על מעשיו, ועבר תהליך פנימי משמעותי, אשר אף ניכר חיצוני, ובין היתר הצליח להפנים התנהגות שקולה יותר ולבטא רגשות בצורה מקדמת.

הנאשם הופנה להמשך טיפול במרכז לטיפול באלימות במשפחה ובשל שינויים בכוח האדם במרכז - טרם החל הנאשם בטיפול במסגרת זו.

שירות המבחן התרשם מנאשם בעל יכולות וכישורים לתפקוד תקין, המחזיק במערכת ערכים נורמטיבית. שירות המבחן סבור כי במקרה זה יש להעדיף הפן השיקומי - טיפולי, ועל כן הומלץ להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה לצורך המשך טיפול ומעקב.

באשר לסוגיית הרשעת הנאשם, התקשה שירות המבחן לגבש המלצה לסיום ההליך ללא הרשעה, וזאת מחד גיסא לאור העובדה כי הרשעתו עשויה לפגוע בהתקדמותו בתחום האבטחה, ומאידך גיסא בשל חומרת העבירות הכוללות איום בנשק כשרקע תסמינים פוסט טראומתיים המאופיינים בסף תסכול נמוך והתקפי זעם.

לאור העובדה כי תסקיר שירות המבחן לא התייחס לשאלת חידוש הקשר עם המתלוננת ולא העמיק דיו בסוגיית ההרשעה, נדחה מועד הדיון לקבלת תסקיר משלים.

7. מהתסקיר העדכני מיום 19/11/18 עלה כי הנאשם הגיע לפגישת אבחון במרכז לאלימות במשפחה וגילה מוטיבציה פנימית להשתלב בטיפול, וכעת ממתין לקבלת מועד לתחילת טיפול.

מהיחידה ב+++" עלה כי הנאשם מגיע ומשתף פעולה כנדרש, וכי מתמודד עם סימפטומים פוסט טראומתיים חלקיים המצריכים טיפול ממושך לצורך הכרה בהם והבנת המשמעויות וההשלכות על חייו, ובכלל זה בקשריו האישיים.

שירות המבחן סבור כי חזרת הנאשם והמתלוננת לקשר זוגי בעת הזו עשויה להוות פרמטר מגביר סיכון, וזאת לאור העובדה כי הנאשם טרם השלים הטיפול ביחידה ב+++" ולאור הבנה חלקית של המתלוננת את מצבו של הנאשם.

עם זאת, שב שירות המבחן על המלצתו הטיפולית, כמפורט, וזאת אף תוך ליווי הנאשם בחזרתו לקשר עם המתלוננת.

לעניין סוגיית ההרשעה ציין שירות המבחן כי הנאשם טען כי באם תישאר ההרשעה על כנה, עשוי להיות מפוטר מאחר ונזקק לסיווג בטחוני, אולם לא המציא מסמך המאשר דבריו בטענה כי הממונה עליו נמצא בחו"ל. משכך, ציין שירות המבחן כי אם יוצגו מסמכים המעידים כי תפגע תעסוקתו של הנאשם - ימליץ לשקול בחיוב ביטול הרשעתו של הנאשם.

טיעוני הצדדים

8. במועד הטיעונים לעונש עתר ב"כ המאשימה להרשעת הנאשם ולהטלת מאסר בפועל ברף הנמוך - בינוני במתחם, אשר לא ירוצה בעבודות שירות, וכן להטלת מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

בטיעוניו הפנה מחד גיסא לכך שמדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים, לחסכון בזמן שיפוטי ובהעדת המתלוננת, ולהליך הטיפולי המפורט בתסקירי שירות המבחן. מאידך גיסא, הפנה לחומרת העבירות ונסיבותיהן, ובייחוד לחומרת נסיבות עבירת האיום.

כמו כן, טען ב"כ המאשימה כי מדובר ב-3 אירועים שונים המצריכים קביעת 3 מתחמי ענישה נפרדים, וזאת לאור המועדים השונים בהם בוצעו במשך שנה.

9. ב"כ המאשימה טען כי מתחם הענישה בגין עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש נע בין מאסר קצר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-16 חודשי מאסר בפועל. בגין עבירת התקיפה סתם טען כי מתחם הענישה נע בין מאסר קצר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל, ובגין עבירת האיום טען למתחם הנע בין מאסר קצר בפועל שלא ניתן לרצות בעבודות שירות ועד ל-14 חודשי מאסר בפועל.

לחילופין, טען למתחם ענישה כולל ל-3 העבירות הנע בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה התומכת בטיעוניו.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי אין זה המקרה המתאים לאי הרשעה מאחר ולא הוכח נזק קונקרטי משמעותי, וכן מאחר והנאשם בעצם מבסס בקשתו על רצונו לשוב ולאחוז בנשק כדן, כאשר עבירת האיומים בוצעה תוך שימוש בנשק.

כמו כן, לאור העולה מתסקיר שירות המבחן לפיו הנאשם לא לקח אחריות מלאה על נסיבות ביצוע עבירת האיומים, סבור כי אין זה המקרה המתאים לחריגה ממתחם העונש ההולם, וזאת על אף ההליך הטיפולי שעבר הנאשם.

10. ב"כ הנאשם עתר לאמץ באופן מלא את המלצת שירות המבחן, והפנה לפסיקה לתמיכה בעתירתו לאי הרשעה.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שמדובר בהסתבכותו הראשונה והיחידה של הנאשם, לכך שכפי שעולה מתסקירי שירות המבחן מעשיו של הנאשם נבעו מפוסט טראומה בשל שירותו הצבאי, ולשאפותיו הנורמטיביות של הנאשם להתחיל בלימודים אקדמיים. כמו כן, הפנה להליך הטיפול המשמעותי שעובר הנאשם מזה זמן רב, לרצונו הכן והאמיתי של הנאשם לשינוי אורחות חייו, ולעמדת המתלוננת.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו.

ב"כ הנאשם הציג אישור ממעסיקו של הנאשם לפיו עשוי הנאשם להיתקל בקשיים במידה ויורשע מאחר וזקוק לסיווג בטחוני במסגרת תפקידו (נ/1).

11. במועד הדיון טען הנאשם כי מבין את חומרת מעשיו, מצטער עליהם ומבקש את סליחת המתלוננת, וכן כי מעוניין בהמשך ההליך השיקומי גם לאחר שיגמר הזמן שהוקצב לו. עוד טען כי ההליך השיקומי סייע לו רבות, ואף תאר את השינוי, וכן טען כי הסיווג הביטחוני לא מאפשר קידומו בעבודה.

שאלת ההרשעה

12. כידוע, ככלל, נאשם בגיר אשר מודה בביצוע עבירה מורשע בדין. הרשעת נאשם בעבירה פלילית נועדה להעביר מסר להרתעת הציבור ולהרתעתו האישית באמצעות מתן גמול עונשי. רק במקרים חריגים, בהם יוכח כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדיון עם הנאשם, דהיינו, כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק שצפוי לנאשם מן ההרשעה לחומרת העבירה, ניתן להימנע מהרשעת הנאשם.

ראו: רע"פ 3852/14 זיסמן ואח' נגד מדינת ישראל (31/12/14) ורע"פ 619/18 בזיזנסקי נגד מדינת ישראל (01/03/18).

13. בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21/8/1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ויגרם נזק קונקרטי בתעסוקתו.

הימנעות מהרשעה תעשה תוך עריכת איזון בין שני השיקולים המרכזיים - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר רק במקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

14. במקרה המונח לפני שוכנעתי כי הנאשם לא עומד בתנאים להימנעות מהרשעה ואנמק.

15. העבירה ונסיבות ביצועה -

הערכים החברתיים אשר נפגעים בביצוע עבירת האיומים, תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש הם שמירה על כבוד האדם, והזכות לשלמות הגוף, לביטחון האישי ולשלווה.

במקרה זה, העבירות עליהן נותן הנאשם את הדיון, אשר חומרתן מרובה, נפרסו על פני פרק זמן ממושך, כשנתיים, ונעשו במסגרת מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת. כמו כן, תוכן האיום אשר השמיע הנאשם חריף, והעובדה כי נעשה תוך דריכת נשקו אל מול המתלוננת, ממקמת את האיום ברף הגבוה ביותר של העבירה, וזאת, לצד מעשי

התקיפה שאף במקרה אחד גרם לחבלות במתלוננת.

כמו כן, מתסקירי שירות המבחן עלה כאמור כי הנאשם טרם השלים תהליך הטיפול במסגרת היחידה ב+++, מתמודד עם סימפטומים פוסט טראומטיים חלקיים המצריכים טיפול ממושך לצורך הכרה בהם והבנת המשמעויות וההשלכות על חייו, וכי טרם לקח אחריות מלאה לעניין נסיבות ביצוע עבירת האיום תוך שימוש בנשקו.

מהמפורט שוכנעתי כי נוכח העבירות ונסיבותיהן, ניתן היה לשקול הימנעות מהרשעה בגין ביצוע העבירות העומדות בבסיס כתב אישום זה רק במקרים קיצוניים בהם תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

16. בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן ייגרם לנאשם נזק בעתיד.

נטל הבאת הראיות להוכחת קיומו של נזק קונקרטי מוטל על ההגנה.

ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נגד מדינת ישראל (01/01/13) ורע"פ 619/18 ביזינסקי נגד מדינת ישראל (01/03/18).

במקרה זה אומנם הוגש מסמך מטעם מעסיקו של הנאשם ממנו עולה כאמור כי הנאשם עשוי להיתקל בקשיים במידה ויורשע מאחר וזקוק לסיווג בטחוני במסגרת תפקידו, אולם מדברי הנאשם במועד הדיון עלה כי הסיווג הביטחוני לא מאפשר קידומו בעבודה, אך זה לא מונע המשך עבודתו במצב הנוכחי, כפי שעובד אף כיום במהלך ניהול ההליך הפלילי בעניינו.

לאור האמור, במקרה זה לא הוכח נזק קונקרטי משמעותי, ואף אין בהצהרת ב"כ הנאשם לעניין כוונותיו של הנאשם להירשם ללימודים אקדמאיים בעתיד כדי להביא לביטול הרשעתו בדיון, וזאת נוכח האיוון הנדרש כאמור בין חומרת העבירות ונסיבותיהן לבין הנזק אשר עשוי להיגרם לנאשם.

בשולי הדברים יש לציין כי עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 41723-11-14 פלוני נגד מדינת ישראל (07/10/15) אליו הפנה ב"כ הנאשם דן בעניינו של נאשם אשר ביצע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועבירת היזק בזדון במסגרת התקף פסיכוטי, שלא במסגרת מערכת יחסים מוקדמת עם נפגעת העבירה, ובאופן שלא מעיד על התנהלותו הרגילה, וכל זאת בשונה מהמקרה המונח לפניי.

כמו כן, החלטת בית המשפט בעפ"ג 42437-03-10 (מחוזי מרכז) כרמי נגד מדינת ישראל (31/05/10) אליה הפנה ב"כ הנאשם התבססה על החלטותיו הקודמות של בית משפט קמא בעניינו של הנאשם אשר יצרו הסתמכות אצל הנאשם לפיה אם ימליץ שירות המבחן בעתיד על ביטול הרשעתו - יעשה כן. כמו כן, מדובר בעבירות איומים ותקיפת בת

זוג אשר הוגדרו על ידי בית המשפט כי "אין נמצאות ברף הגבוה", וכל זאת כאמור בשונה מהמקרה המונח לפניי.

משכך, במקרה זה שוכנעתי כי הנאשם לא עומד בתנאים להימנעות מהרשעה.

קביעת מתחם העונש ההולם:

17. תיקון 113 לחוק העונשין קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי יגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

18. באשר לסוגיה האם מדובר באירוע אחד שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד, או האם אלו 3 אירועים נפרדים אשר לכל אחד מהם יש לקבוע מתחם ענישה, בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29/10/14) נדונו המבחנים הרלבנטיים להכרעה בסוגיה זו. כב' השופט דנציגר הציג גישה לפיה: "בשלב הראשון, לצורך המענה על השאלה האם תרחיש עובדתי מסוים מהווה 'אירוע אחד' או 'כמה אירועים', על בית המשפט להפעיל אך ורק את המבחן הצורני-עובדתי שפותח והשתרש בפסיקת בית משפט זה. כאמור לעיל, המבחן הצורני-עובדתי בוחן האם עבירות שבוצעו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום ניתנות להפרדה או שמא מדובר במכלול אחד של פעולות שמאופיינות במחשבה פלילית אחת ובתכנון פלילי אחד. זהו מבחן לוגי של שכל ישר, אך אין ספק כי מדובר במבחן בעל אופי טכני, שמתעלם משאלות שבמהות - כגון מספר הקורבנות, הנזק שהסבה התנהגות העבריין, והאינטרסים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהגותו. סבורני כי מבחן זה תואם בדיוק את אופיו הטכני של השלב הראשון במלאכת הענישה". [ראו פסקה 29].

כב' הש' ברק-ארז, שבה על עמדת הש' דנציגר, לפיה המושג "אירוע" רחב מהמושג "מעשה", אולם טענה כי לתפיסתה "התשובה לשאלה מהם גורי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד ... ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה". כמו כן, ציינה כי "מבחן הקשר ההדוק בוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה האם הן ניתנות להפרדה. בהתאם לכך, כאמור, ייתכן כי עבריין יבצע מספר רב של פעולות שניתן להפריד ביניהן, ושהוא אף יכול היה לחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (כך שאין לראות בהן מעשה אחד), אך נכון יהיה לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית אחת" [ראו פסקה 5-6]. כב' הש' וגלמן הצטרף לגישה זו.

בע"פ 2375/15 מדינת ישראל נגד נס (22/02/18), אשר ניתן לאחרונה, התייחס בית המשפט לגישות השונות וציין כי: "דרך ההבחנה בין 'אירוע' אחד לאירועים נפרדים לא הוגדרה בחוק, ואכן במקרים מסוימים ניתן לראות במעשים שונים, ביחס לקורבנות שונים ובמקומות שונים, כ'אירוע אחד' ובלבד שקיים ביניהם קשר הדוק".

19. במקרה המונח לפניי, כאשר מפעילים את המבחן הטכני, הצורני - עובדתי, עולה בבהירות כי מדובר ב-3 אירועים

נפרדים ולא באירוע אחד מתמשך, וזאת לאור העובדה כי מדובר בעבירות שונות, אשר בוצעו בפערי זמן ארוכים, ואשר לכל אחד מהם קדמה מחשבה פלילית ותכנון פלילי נפרד. כמו כן, כאשר מפעילים את מבחן הקשר ההדוק, על אף שאין מחלוקת כי כל האירועים התרחשו במסגרת מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, לא ניתן לקבוע כי קיים קשר הדוק בין מעשי העבירות באופן שמוביל להגדרתם כחלק מתכנית עבריינית אחת.

משכך, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחת מהעבירות עליהן נותן הנאשם את הדין.

20. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

21. במקרה דנן, הובהרו לעיל הערכים החברתיים אשר נפגעו בביצוע העבירות.

22. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן בגין עבירת האיומים מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן היא ברף הגבוה, וזאת כאמור נוכח מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, תוכן האיום והעובדה כי בוצע תוך דריכת נשק לעבר המתלוננת.

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן בגין עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש ועבירת התקיפה סתם מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן בגין שתי העבירות היא ברף הבינוני, וזאת כאמור נוכח מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת ועוצמת האלימות אשר הופנתה כלפי המתלוננת, וכן בעניין עבירת התקיפה הגורמת חבלה ל ממש, אף נוכח החבלה שנגרמה למתלוננת.

23. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בגין העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין מעלה כי קיים מנעד רחב של ענישה:

א. ברע"פ 9118/12 פריגין נגד מדינת ישראל (01/01/13) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת איומים כלפי בת זוגו לשעבר, והוטלו עליו, בין היתר, 4 חודשי מאסר על תנאי, חרף המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו של"צ ופיקוח. בית המשפט העליון קבע כי לא נמצא פגם בהחלטה שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן.

ב. ברע"פ 10797/05 פלוני נגד מדינת ישראל (07/03/06) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת איומים ותקיפת בת זוג. בגין עבירת התקיפה הוטל על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר, ובגין עבירת האיומים נידון ל-5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו. בית המשפט קבע כי העונש שהוטל על הנאשם איננו חורג ממתחם הענישה המקובל בעבירות מהסוג שביצע.

ג. ברע"פ 6037/15 צדקה נגד מדינת ישראל (07/09/15) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם,

אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע 2 עבירות איומים ותקיפת בת זוג, והוטלו עליו, בין היתר, 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ו-6 חודשי מאסר על תנאי.

ד. ברע"פ 3077/16 פלוני נגד מדינת ישראל (02/05/16), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפת בת זוג, והוטלו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננת.

ה. ברע"פ 6268/12 שחורי נגד מדינת ישראל (04/09/12) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירת איומים כלפי עובד ציבור והוטלו עליו 4 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. בית המשפט קבע כי אין הצדקה לדון בעניינו של הנאשם במסגרת קיום הליך שיפוטי נוסף.

ו. בע"פ (מחוזי חיפה) 33776-01-13 שמאמי נגד מדינת ישראל (10/07/13) קיבל בית המשפט באופן חלקי את ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ובגין עבירה זו הוטלו עליו 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי, כך שעונש המאסר בפועל הוקל ל-4 חודשים.

ז. בת"פ (רחובות) מדינת ישראל נגד בי (04/03/15), הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפת בן זוג ואיומים. על אף ששירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם, הרשיע בית המשפט את הנאשם והטיל עליו 6 חודשי מאסר מותנה, התחייבות, וצו מבחן למשך שנה.

ח. בת"פ (כ"ס) 2220-09 מדינת ישראל נגד שמעון (07/09/10), הורשע הנאשם בעבירת איומים ותקיפת בת זוג. על הנאשם הוטלו, בין היתר, 71 ימי מאסר אשר קוזזו עם ימי מעצרו, ומאסר מותנה למשך 6 חודשים.

ט. בת"פ (ראשל"צ) 15223-01-12 מדינת ישראל נגד אברהמי (03/01/13) הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 3-12 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם הוטלו 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים ופיצוי.

י. בת"פ (חד') 23588-09-11 מדינת ישראל נגד יוסופוב (07/04/14) הורשע נאשם בביצוע 2 עבירות איומים כנגד גרושתו, ובין היתר הטיל עליו בית המשפט 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג וברית. ערעור אשר הוגש על גזר דין זה - נדחה (עפ"ג 33154-05-14 יוסופוב נגד מדינת ישראל (26/06/14)).

24. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לנזק שהיה צפוי להיגרם למתלוננת מביצוע עבירת התקיפה, וכן לנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מביצוע עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש. כמו כן, יש לתת את הדעת לניצול לרעה של כוחו ויחסיו של הנאשם עם המתלוננת.

עם זאת, יש לתת את הדעת לכך שמתסקירי שירות המבחן עולה כי התנהגותו של הנאשם התרחשה, בין היתר, על רקע פוסט טראומה ממנה סובל בשל שירותו הצבאי, כמפורט בהרחבה לעיל.

25. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת האיומים נע בין מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד ל-9 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם בגין עבירת התקיפה סתם נע ממאסר מותנה ועד ל-7 חודשי מאסר בפועל, ואילו מתחם העונש ההולם בגין עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש נע בין מאסר מותנה ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל.

26. במקרה דנן, שוכנעתי כי קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לקולא, ואנמק:

בהתאם להוראת **סעיף 40ד(א) לחוק,** במידה ובית המשפט "**מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומי...**"

במקרה דנן, עסקינן בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר הודה ולקח אחריות על ביצוע העבירות, על אף הקושי בלקיחת אחריות מלאה בגין עבירת האיום בנשק.

מתסקירי שירות המבחן המפורטים בהרחבה לעיל עלה כאמור כי הנאשם השתלב בהליך טיפולי אינטנסיבי במשך חצי שנה במסגרת "++++" בו התייצב ושיתף פעולה באופן מלא, שיתף בשיחות בצורה אותנטית, גילה יכולות ומוטיבציה לעריכת שינוי ואף ניכרו השפעותיו החיוביות של ההליך הטיפולי על הנאשם ועל מערכות היחסים עם הקרובים לו, וזאת באופן שאף הוביל להענקת אות הערכה לנאשם מטעם הצוות המטפל.

כמו כן, כמפורט לעיל, הנאשם אף השתלב בטיפול קבוצתי שבועי במסגרת ה+++++ב++++, אשר עשוי להימשך שנה, ואף ממסגרת זו דווח כי הנאשם מתייצב ומשתף פעולה באופן מלא.

זאת ועוד, דווח כי הנאשם ממשיך את ההליך הטיפולי אף בתחום האלימות, וממתין למועד תחילת טיפול במרכז לטיפול באלימות במשפחה.

מעבר לשילוב בהליך הטיפולי, כמפורט, צוין כאמור כי הנאשם אף השתלב בעבודה במשרה מלאה והדבר מעיד גם כן על רצון לניהול אורח חיים נורמטיבי ונקיטת מאמצים לשם כך.

עוד יש לציין כי מדברי המתלוננת עלה כי טרם השפעות שירותו הצבאי של הנאשם, מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת הייתה יציבה ומאוזנת, וכן כי במהלך ניהול ההליך הפלילי, הנאשם לא יצר עמה כל קשר וכי לא חשה מאוימת ממנו.

לאור המפורט, התרשם שירות המבחן כי הנאשם הוא צעיר בעל יכולות לתפקוד תקין המחזיק במערכת ערכים נורמטיבית, ועל כן המליץ לנקוט בהליך שיקומי בעניינו של הנאשם ולהטיל עליו צו מבחן למשך שנה.

27. במצב דברים זה, על אף חומרת העבירות ונסיבותיהן, כמפורט לעיל, נוכח המפורט בכל הנוגע להליך הטיפול והתרשמות שירות המבחן, אני סבורה כי ניתן לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם ולהימנע באופן חריג מהטלת מאסר בפועל ולהסתפק במאסר מותנה בעניינו של הנאשם.

28. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ח' לפרק י' לחוק.

2. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 2,000 ₪ להימנע במשך 3 שנים מהיום מביצוע עבירה לפי סימן ח' לפרק י' לחוק.

ההתחייבות תחתם עוד היום. לא תחתם, יאסר הנאשם ל-7 ימים.

3. הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך 2000 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט תוך 60 יום מהיום והמזכירות תעבירו למתלוננת.

ב"כ המאשימה יגיש עוד היום דרכי התקשרות עם המתלוננת.

4. מעמידה הנאשם, בהסכמתו, תחת צו מבחן למשך שנה מהיום.

מובהר לנאשם השלכות אי עמידה בצו המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ט, 14 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.